

Skærtorsdag

Gud Fader, universets skaber,
du satte solen og månen på himlen.
Du har skilt dag fra nat
og bundet vores tider sammen med måltider,
højtider og fester.
Nu er det påske for dig.
Tak fordi du lod din søn komme til verden i Judæa
hvor vinrankerne vokser og gror.
Han er den drue som slukker al vores tørst
og giver os mod til at gå ud
og møde dagens trængsler.
Hans legeme og blod styrker vores tro
på din kærlighed og fylder os med håbet om,
at vi sammen skal drikke den nye vin i dit rige,
du som er fra evighed til evighed.
Amen

Da min bedstemor for år tilbage kunne være blevet 100 år – hun havde da været død nogle år – mødtes nogle af os i familien ved hendes gravsted, og vi drak efterfølgende kaffe i hendes have – en have, som stadigvæk er i familiens eje. Det var min kusiner, som i særlig grad havde bagt, og bagt netop brød og kage, som mindede os om hende. Det blev en fin mindestund såvel på kirkegården som efterfølgende. En eftermiddag, som gav os anledning til at fortælle om hende og udveksle erindringer. De andres fortællinger udvidede mit billede af hende og hendes gådefulde væsen.

Sådanne stunder er jeg med alderen kommet mere og mere til at sætte pris på. Erindringer er en levende del af det liv, vi lever her og nu. De er ikke kun historie, fortid, der er også nutid i dem. De hjælper os – oplever jeg - i at kunne navigere i verden.

Jesus og hans disciple var også samlet, og de holdt et mindemåltid. Dog ikke for en afdød familiemedlem, men de fejrede som jøder på jødisk vis påske.

Dvs. de fejrede, hvordan Gud i fordums tid reddede israelitterne ud af slaveriet i Ægypten. En skelsættende begivenhed, som i den stadige mindefejring giver anledning til både tak og forhåbning i midt i livets trængsler.

Jesus gør imidlertid Skærtorsdag aften, denne helligdag ny, idet han lægger et nyt minde til. Det bliver for disciplene nu efterfølgende husket som en afskedsmiddag med Jesus, og nadveren, vi fejrer, bliver til et mindemåltid.

Dvs. et måltid, som når vi fejrer det, også minder os om det, som skete i den påske, hvor Jesus sidenhen om aftenen blev taget til fange, forhørt, pint og plaget, for så at blive henrettet i morgen Langfredag.

Og i dette mindemåltid er der så igen meget mere end blot en gammel historie. For minder og erindringer er netop altid en del af vores liv, og ritualet hjælper os med at bære det videre generation efter generation. Der er således nærvær og nutid i skærtorsdags aftens måltid.

✠

Dette påskemåltid minder os om Jesu død og opstandelse, og om hvordan påsken er at forstå som Guds hjælp til, Påske bringer håb om frihed og frelse, både helt eksistentielt og i universel forstand.

For det er jo, hvad Jesu død og opstandelse er. Det er budskab for alle. Et håb om udfrielse ikke kun ud af et bestemt land, men ud af al døds og al ødelæggelses greb. Det er et håb om Guds nærvær.

Hvor vi end går, om vi ender på havets bund eller sidder i verdens udkant, vil Gud følge os. Og ikke blot vil han være tilstede og trøste os, han giver os

ligefrem del i sig, giver os del i sit eget legeme og blod, og løfter os ud af dødens skygge.

Trods kriser, trængsler og død. Vores vej er lys.

I Jesu navn Amen